

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • TEXTY • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY • ÚHLÝ POHLEDU
SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • KOMIKS • KYJOVSKÝ BIGBÍT • DÝMEM • POHÁZENÉ VNITŘNOSTI • DŮKAZY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

25 let festivalu Napříč

Festival založil J. E. Frič v srpnu 1997 jako benefiční po povodních na Moravě. Zvučil jej tehdy brněnský zvukař Pavel Přerovský s neuvěřitelně velkým návěsem a rovněž zdarma. První ročník se odehrál ve Vranově nad Dyjí, poté se přesunul do Lipnice nad Sázavou, od roku 2010 je pak trvale spjat se Skalákovým mlýnem (Meziříčko u Želetavy), jelikož kastelán lipnického hradu nebyl spokojen s tím, že mu hrad návštěvníci festivalu ochcávají.

Letošní jubilejní ročník se koná ve dnech 26.–27. srpna, pár dní před Skalákovými sedmdesátinami. K dispozici jako obvykle büfé, výčepy, antikvariát, vetešnictví, nezávislá distribuce, dvě moderované scény, bez vstupného, stanování/ponocování volné, vstup v kravatě na vlastní nebezpečí!

Pátek:

18:00 **Víčko** (pop-punk / Brno)

19:15 **Lamram jam** (crossover-hardcore / Brno)

20:30 **Atomová mihule** (alternative-progressive / Žďár nad Sázavou)

21:45 **Songs from Utopia** (surf rock / Švýcarsko)

23:00 **Balet československého rozhlasu** (alternative / Brno)

00:15 **Velká potřeba** (punk alternative / Svätý Jur)

Sobota:

12:00 **Barbar punk** (punk-folk / Brno)

13:00 **Yamabushi** (alternative-industrial / Praha)

14:15 **Čočka** (agro-folk-punk / Křepice)

15:30 **Skamafutra** (alternative-ska / Strážnice)

16:45 **Ylo africký slon** (alternative rock / Rousínov)

18:00 **Oliverova dálka** (alternative rock / Poděbrady)

19:15 **Apple Spokesman** (alternative-rock / Jihlava)

20:30 **Janota 1935** (noise-chanson / Praha)

21:45 **Putrescin** (alternative / Brno)

23:00 **Postižená oblast** (black-alternative / Mělník)

00:15 **Ať se snaží ona** (alternative-indie / Brno-Praha)

Malá scéna:

12:00 **Erbuřný (Erben, Bulena, Frýdl)** (poeticko-hudební těleso / Praha)

14:00 **Tiché lodi** (alternative folk / Beskydy)

15:20 **Václav Havel: Anděl strážný** (rozhlasová hra přepracovaná v divadlo / Sudice)

16:30 **Vilma Galadriel** (autorské čtení / Brno)

16:45 **Eva Macholánová** (autorské čtení / Sudice)

17:50 **Miroslav Skalák Skalický** (autorské čtení / Skalákův mlýn)

18:10 **Monika Pažourková** (autorské čtení / Šašovice)

19:00 **Miky Marusjak Poetic Band** (poesie s hudbou / Olomouc)

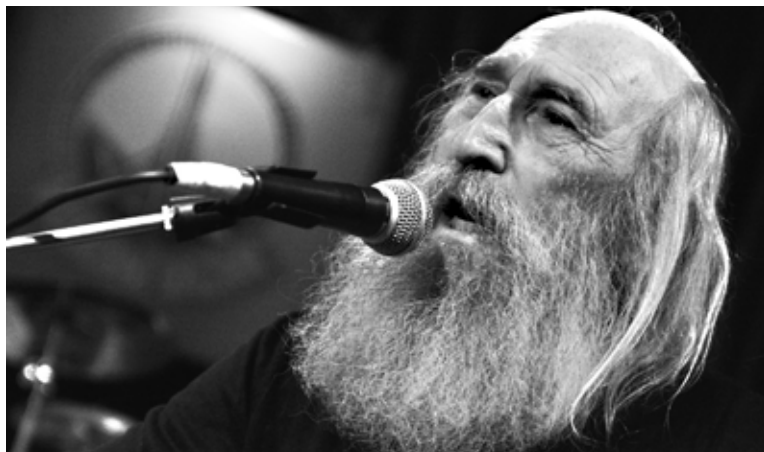
Skalák slaví 70 let!

Poslední srpnový den roku 2022 oslaví Miroslav Skalák Skalický 70 let života. Tento neúnavný organizátor kulturních aktivit se narodil roku 1952 v Praze, v 6 letech se stěhoval do Plzně, kde se po základce učil tesařem a pracoval jako jevištní technik v divadle. Na počátku 70. let se přestěhoval do Chomutova, kde se živil jako šofér. Po absolvování vojenské služby zakládá soubor The Hever and Vazelína Band, kde píše texty, které zhubebňuje. Roku 1976 uvržen do vazby plzeňského žaláře na Borech. Na konci 70. let podepisuje Chartu a zakládá komunitní bydlení v Nové Vísce u Kadaně, kde bydlí do roku 1981, kdy je objekt násilím vyvlastněn. Poté emigroval do Rakouska. Po revoluci se vrací a kupuje v blízkosti Meziříčka u Želetavy mlýn, kde žije a pořádá festivaly.

Rozhovor: Jiří Neduha

Písníkář, narozený roku 1949 v Praze. Je nejmladším ze tří bratrů. Počátkem 80. let utekl přes Sovětský svaz a Turecko do Kanady. Čtrnáct měsíců strádal v tureckém utečeneckém táboře. Po pádu komunismu se vrátil do Československa a usadil se v Ostravě. Píše a režíruje hry pro děti, založil skupinu Zpocený voko, vydal dvě povídkové knihy. V souborech Třesk a Netřesk pracuje s lidmi trpícími duševním onemocněním.

Psaní je jako nevyléčitelná nemoc

Jirko, žiješ v Ostravě, kde jsi v roce 1968 vojákoval, jaká byla tvoje anabáze, než jsi tady trvale zakotvil?

Narukoval jsem 21 dnů před příchodem „bratrských armád“. Nevyšla mi modrá knížka, zpackal jsem to. Narukoval jsem k pohraniční strážci, ale zelení mozci přišli na to, že asi nebudu ideální strážce hranic, odebrali mi zbraň a eskortovali mě do basy, do tehdy černé Ostravy, na Hranečník. Začal jsem doufat, že mě pošlou do civilu, ale dali mě k pracovní jednotce, projel jsem Slovensko a hlavně Moravu. Byl jsem zřejmě úspěšný voják, prodloužili mi vojnu o půl roku. Ovšem nikoliv za zásluhy, ale za „násluhy“. Z Ostravy si z té doby pamatuji, že se mi tam nelíbilo nejen proto, že jsem se tam nedočkal vysněného civilu.

A další setkání s Ostravou bylo jistě jiné, jsi už prý v Ostravě 26 let.

Přijel jsem do Ostravy za jednou paní, se kterou jsem se seznámil ve Znojmě, kde jsme spolu rok žili. Měla už odrostlé děti, do Ostravy se k nim chtěla vrátit, což také učinila. Jel jsem se za ní podívat a už jsem zůstal. Brzy jsem tam potkával lidi, se kterými se stále přátelím.

Kniha povídek „Záloha na slávu“ zachycuje příběhy z prostředí ostravských klubů. Které kluby máš v tomto městě nejraději, čím tě oslovují?

Klubů není mnoho, spolupracuji vlastně jen se dvěma. V Rockhillu dělám každý poslední čtvrtek recitálky, už jich je 61. Vždy je nějaká zajímavá živá muzika a někdo čte poezii, povídky či ukázky z románu. Pak je tady Hudební bazar, příbuzný klub s olomouckou Ponorkou. Skvělý relax, skvělé koncerty a opět opakuji – skvělí lidé. Bohužel skončil undergroundový Les, kde byla spousta zajímavých lidí, hodně kulturních akcí všeho druhu. To je velká ztráta pro ostravskou kulturu. Pandemie lidi zpohodlněla, chodí za kulturou méně a kluby to postihuje, Rockhill má na káhanku.

Jsi také spisovatel. Mimo povídkové prvotiny „Záloha na slávu“ ti vyšly další dvě povídkové knihy: „Věčný trosečník“ a „Pan Olympian“. Mezi tím trochu drsnější novela, psaná dle skutečných událostí „Portrét Rudy Talbota“. Chystáš nějaký další literární počín? A jaký?

Jasně, psaní je jako nevyléčitelná nemoc. Povídky jsou literární útvar, který mi vyhovuje, ale napsat román, s tím se trochu potýkám. Prostor a možnosti, který mi takový útvar dává, mě totiž zavádí k ukecanosti, k různým nepodstatným odbočkám od hlavního tématu. Mám sice napsány čtyři romány, ale dlouhodobě se

je snažím zbavovat uvedených neduhů. Zatím je to fifty fifty.

Vystupuješ sám s kytarou jako písničkář, taky s formací Just Friends a hlavně blues-rockovou kapelou Zpocený voko. V čem se to sólo brání a v jednotlivých uskupeních liší? Kdo píše texty a kdo hudbu?

Hudebně nejdál je Zpocený voko (v Ostravě stále kritizovaný pražský název kapely). Existujeme od roku 2001 a na již sedmičlenné Voko se nabalili báječní muzikanti. Písň jsou moje, ležely v šuplíku, než si je poslechl kytarista Láďa Galusek, spoluzakladatel Voka. Báječně je rockově nebo bluesově oblékl.

A co tvá druhá kapela Just Friends?

Ta vznikla hlavně kvůli pandemii, kdy se s Vokem nedalo nikde hrát. Tak jsme streamovali a hráli s různými kamarády ve sklepě. Píši hudbu, texty a mám trochu nadprodukcí. Hlavní je udržet nějaký zavedený standard, ale vystupuji, i když nemám vokalistky a za sebou žesťovou sekci

Tvůj kolega z Just Friends, Bernie, je Němec, takže zřejmě dojde i na němčinu.

V jedné písni (Prasečí balada) si text přeložil do němčiny a na střídačku ji s Vokem zpíváme česky a německy. S Just Friends v trochu pokleslé písničce Lesní panna Bernie zazpívá česky refrén. Zní to roztočile. Ale víc s němčinou nechci mít nic. Bernie začal psát anglicky zajímavé texty a mě baví je zhudebnět. Psal jsem si texty vždycky sám, takže to byla nová výzva. Just Friends teprve zraje, ale už máme asi padesát písni. Občas hraji sám, písň, které jsou nejosobnější, které jsem většinou napsal po svém útěku na vesnici (do Meziříčka, které znáš), po konci vztahu v Praze, který mě po návratu z Kanady málem skolil do pekla.

Hráváš na nejrůznějších vernisážích, jaký je tvůj vztah k výtvarnému umění?

Hrozně rád bych se chtěl vyjadřovat také výtvarně. Jenže když namaluji pejška, vypadá jako kuň. Nic s tím nenadělám, maximálně o tom mohu napsat povídku.

Jiří Neduha a Cipis v olomoucké Ponorce, leden 2022, foto Dušan Matuška

a nehraje se mnou Erik Clapton. Dosti bylo šuplíků, hrajme, vydávejme.

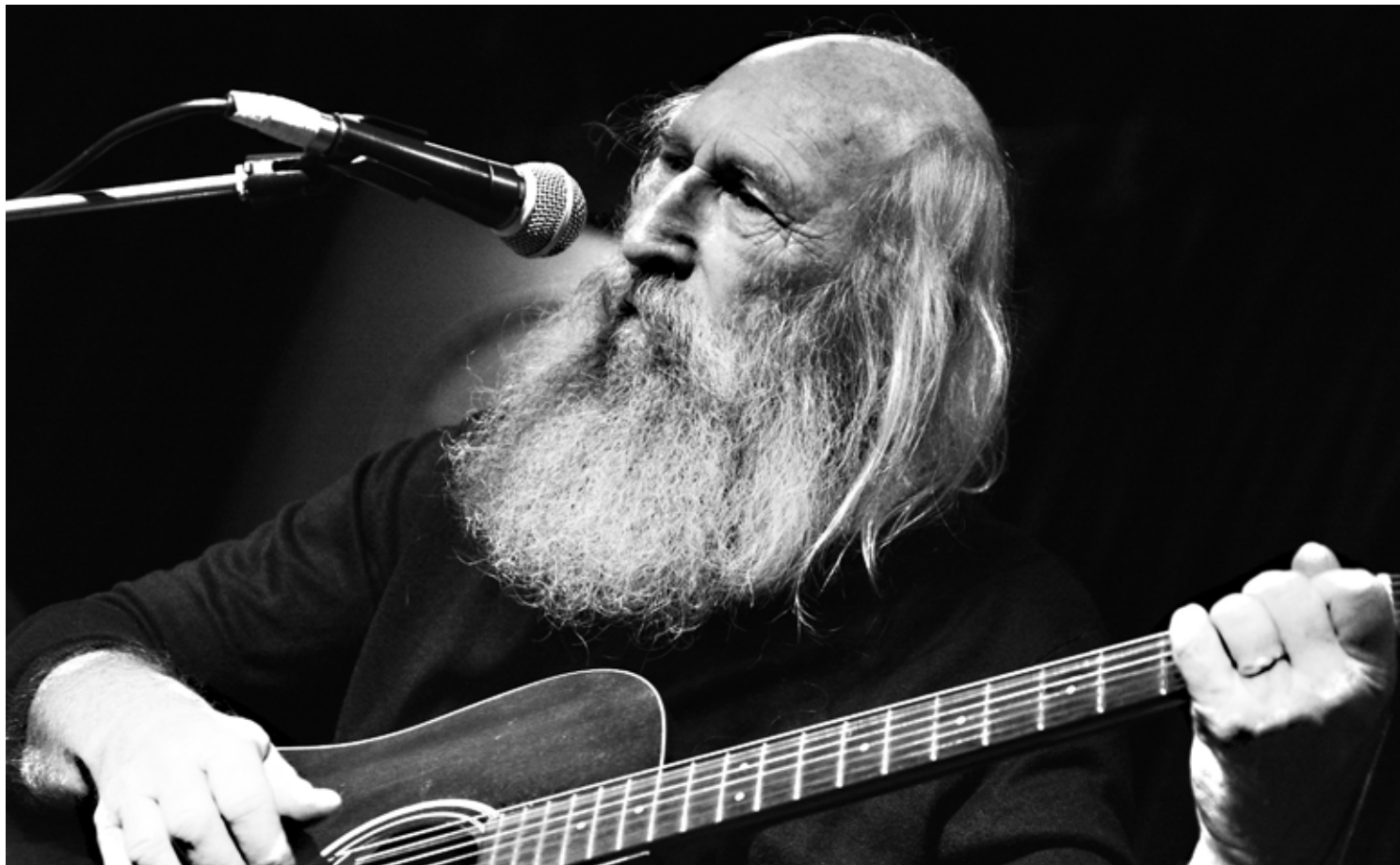
Zpíváš česky, ale i anglicky, některé texty jsi napsal v angličtině, tu i vyučuješ. Abys to jazykově zvládl, pomohla ti k tomu emigrace v Kanadě?

Jo, deset let tam mi pomohlo, nejen s angličtinou. Postavil jsem se na vlastní nohy, naučil jsem se spoustu věcí, které bych se při vysedávání U krále Brabantského nikdy nenaučil. Ale stýskalo se mi. Neemigroval jsem v šestnácti, ale ve třiceti. Měl jsem se tam docela dobře, ale když jsem se mohl vrátit, neváhal jsem.

Vláda Horák skvěle fotil zajímavá místa, staré plakáty, a tak vyřešil podobný problém. Mě focení moc nebere.

Jsi takový všeuměl, mimo psaní básní, textů písni, povídek, píšeš divadelní hry, hraješ divadlo. Jak to stíháš a co pro tebe znamenají divadelní prkna?

Hrál jsem chvíli v Praze v Minoru v mezinárodním divadle Jana Komárka, později jsem založil autorské divadlo v Ostravě Jiříkovo vidění, v současné době mám štek ve Višňovém sadě v profesionálním divadle. Ale po příchodu do Ostravy jsem napsal a nastudoval pohádku, protože

Jiří Neduha v ostravském klubu Hudební bazar, trachta za V. J. Horáka, listopad 2021, foto Dušan Matuška

jsem něco dělat musel. Tak jsem se dostal k angažmá v divadélku pro děti v Porubě. To byla výzva. Za šest let tam jsem napsal 36 her pro děti a doplnil je písničkami. Bohužel po volbách vítězná strana ODS divadélko zrušila. Chvilku jsem se snažil pokračovat sám, ale zkrachoval jsem.

Prostřednictvím souborů Třesk a Netřesk spolupracuješ s občanským sdružením Mens Sana, které pomáhá duševně nemocným lidem. Můžeš přiblížit formu té pomoci?

Zjednodušeně, dělám s nimi něco jako muzikoterapii. Dříve jsem ještě pracoval s mentálně postiženými – Trigon Band. Deset až patnáct hodných lidiček, od dvaceti do šedesáti. Posměch je zahnal do ulit, ale v kapelce našli možnost se projevit. Nešlo o jejich zpěv, ale o socializaci. Vytvořili kolektiv, to bylo to hlavní. V Mens Saně je to jiné, písně, které pro Třesk píši, občas používám i jinde. Dvě nebo tři melodie jsem použil na text Bernieho a funguje to. Netřesk je o divadle.

Festival Napříč – Konec léta u Skaláka na mlejně Mezříčce, kde jsi pár let bydlel, je podle tebe undergroundový skanzen. S kapelou Just Friends máte brát na malé scéně. Co od toho vystoupení a jaké přijetí od mániček očekáváš?

A co od nich očekávat? Že Just Friends vezmou tak, jako ho berou v Ostravě. Ještě za Magora jsme u Skaláka zahráli s Vokem (2010), žádné stížnosti. Pár let předtím jsem tam zahrál s Romanem Rotterem. Na

závěr, Miky: žiji přiměřeně svému věku v duchu, jakým jsem začal žít, když jsem se v životě osamostatnil; underground mám určitě v DNA. Milan Kozelka se ale vyjádřil takto: „Napsalo se o mně, že jsem legenda českého undergroundu. Nepatřím do žádný úzce specifikované skupiny, nebo do nějakého společenství, protože to dogmaticky svazuje a vytváří závislost na vžitých dogmatech. Jsem pouze sám za sebe.“ Ale ke Skalákovi, mezi své, taky rád jezdil. Je úžasné, že ostrov Skalák existuje.

Otázky – Miky

PS: Poznámka J.N. z 21. srpna 2022:

Ahoj, samé špatné zprávy. Manželce diagnostikovali rakovinu, už je po operaci. Od 2. srpna ji denně vozím na ozářky do Nového Jičína. Já navíc ještě přijdu o chrup, neboť mám záněty a přestárlé zuby. I to se děje v srpnu. Nevím, zda budu moci ještě hrát divadlo a dělat muziku. Kvůli těmto malérům nemohu jet ke Skalákovi, kam jsem se velice těšil. Po letech zase v Mezříčce, kde jsem několik let žil, když jsem opustil civilizaci. Teď máme ale trochu jiné starosti. Mrzí mě to...

Jirka Neduha

Petr Hruška a Jiří Neduha na pohřbu V. J. Horáka, ostravská halda Ema, listopad 2021, foto Dušan Matuška

Písňové texty:

Jiří Neduha

Jiří Neduha ve vaničce, 1949, foto archiv JN

MLHA

Můj stín na chůdách zmizel někde v mlze
zvuky jeho kročejů chechtaly se mi drze
a když se ozval posměch tisící
poutník v okovech mířil k měsíci
vosková křídla a tvář děsí
noc jak na chůdách - sovy a sýci

Mlha okolo dávala všemu zcela jiný smysl
měl jsem výraz děcka (dnes už mi zcela zkysl)
těsně nad mým hrdlem přelétl netopýr
těsně nad mou hlavou přelétl kýho výr
mlha polkla lidi a nastolila mír
nalezl jsem stezku ztratil však vesmír

Do toho mrzlo a mráz mladé ženě hladké
šediny včesával snad jako cukr sladké
kráčela v mlze o francouzské holi
ve tváři výraz že jí celý svět už bolí
vhazují písek do toho soukolí
mlha už mizí, jak cihla se drolí

/:vhazují písek do toho soukolí
mlha už mizí jak cihla se drolí:/

Most

na dlouhém tmavém mostě končí noc bezesná
ten most vede až do zítřka a zmizí když svítá
/:doufám - že na něm potkám
všechny ty, které už dobře znám:/

tuším, že nejdu sám - do nového dne
se mnou jdou i ti, které znám - krom OSOBY jedné
/:marně se ptám těch ostatních
zda neviděl ji někdo z nich:/

/:budu celý další nový den
pátrat zda tu není přece jen:/

PROCHÁZKY

zbývají mi jen procházky
zvládám je pouze s holi
jiné už nemám závazky
chodím ač všechno mě bolí

chci mír - už brzy ho najdu
pohodu, ticho a božský klid
proto rád na hřbitov zajdu
vzpomínat a sám na to být

žil jsem fajn neměl bych lkát
vždyť projel jsem celý svět
prostě půjdu se projít ještě desetkrát
ale jen devětkrát vrátím se zpět

VLAK

jsem takový zcela vykolejený vlak
ležící na boku nechopen pohybu
tam kde jsou břízky a vlčí mák
jsou stopy, že udělal jsem chybu

já totiž nechtěl pouhým vlakem být
hlouposti jak člověk začal si přát
život bez kolejí toužil jsem žít
a přestal uznávat jízdní řád

snad kvůli průvodčí, která jezdila se mnou
vybral si mě potouchle amor
trefil mě víckrát nejenom jednou
zaslepený přehlídl jsem semafor

průvodčí zmizela, nikdo neví kde je
už asi nebudu tím správným vlakem
jestli se nevrátím na koleje
budu vždycky jen pouhým vrakem

Jiří Neduha v 60. letech s kytarou, foto archiv JN

NIETZSCHEHO SE NEBOJTE

Za městem postaví obchod
Měsíc nad řekou - slavíka tlukot
sladké polibky - a už jsou bez bot
/: tráva zvalená - a co bude dál?:/

Dvojté ano - dva prsteny
hlasité steny skrz tenké stěny
/: postel zvalená - a co bude dál?:/

/:ZAMILOVANOST JE PŘÍLEŽITOST K LÁSCE:/

První syn - i práce chce čas
čas jsou prachy - a jsou prachy - nečas
/:láška zvalená - a co bude dál?:/

Tak je to tady - povinná slast
první nevěra - vždyť on má chlast
/:voda zkalená - a co bude dál?:/

/:ZAMILOVANOST JE PŘÍLEŽITOST K LÁSCE:/

Měsíc za mrakem - slavici spí
dvojitě ne - ve vzduchu čpí
/: láška zvalená a co bude dál?:/

/:ZAMILOVANOST JE PŘÍLEŽITOST K LÁSCE:/

Jiří Neduha jako ženich, 1972, foto archiv JN

Jiří Neduha s bratrem Jaroslavem, 2017, foto archiv JN

V PALBĚ POKROKU

V dálce slyším prudkou palbu děl
slunce jsem už měsíc neviděl
Potkávám samé zubožené lidi
nad hlavou ptáky co po mršinách slídí

Potkávám děti co dospělých se bojí
a muže co znásilní každou lásku mojí
hledám cestu z tohohle století
co našlo v pokroku pouze prokletí

/:JDU TAM KDE MÍT TUŠÍM:/ 3× /:JÁ KLID A MÍT HLEDÁM:/

Nad hlavou mám donkichotský mlýn
ve střelném prachu ho ani nevidím
můjím může, který má svatozář
vyškrábané oči, zohavenou tvář.

Potkám nahou ženu, která mne osloví
zda nechci koupit zážitek snový
sám kráčím dál, ač nevím kam
vím pouze před čím vlastně utíkám

/:JDU TAM KDE MÍT TUŠÍM:/ 3× /:JÁ KLID A MÍT HLEDÁM:/

PRAVDA A LEŽ

lež není vidět
tak dokonale se přetvařuje
což je přece její přirozenost

no a jak tedy mohu lež poznat?
to je snadné – podle toho
že vypadá úplně jako pravda

hm, a tak jak tedy poznám pravdu?
to je snadné – podle toho
že vypadá úplně jako lež
tvrdí že jest pravdou
a přitom vypadá
nevěrohodně?
že si to vymýšlí

to je pravda?

samozřejmě

Sépiovou kostí:

Petr Čichoň

Brněnský básník, prozaik, loutnista a architekt, narozen roku 1969. Studoval v Ostravě a v Brně. V 90. letech byl redaktorem v nakladatelstvích a literárních časopisech Votobia, Vetus Via a Host. Básně a literární recenze publikoval v časopisech Tvar, Host, Box, Nové knihy, Labyrint, Signum (Německo) aj. Vydal prózy Slezký román (2011, Host) a Lanovka nad Landekem (2020, Host) a básnické sbírky Chilia (1995, Vetus Via, Spolek přátel vydávání časopisu Host), Villa diabolica (1998, Host), Pruské balady (2006, Host, Vltavín) a Borderline Frau (2021, Větrné mlýny). Posledně jmenovaná obsahuje i překlady básní do němčiny, středoevropských jazyků, hebrejštiny, arabštiny a do starobabylonského klínového písma. Z této sbírky přinášíme pár ukázek.

KAŽDÝ ČTVRTÝ DEN A NOC
MŮŽEME BÝT SPOLU,
každý čtvrtý den a noc u jednoho stolu,
než si přijde pro nás
Borderline Frau.

Před ní se mlčí ve světle
jak ve vánici,
kytici z dětí strčila do váz
Borderline Frau.

Před ní se krčí
přikotven nitěmi Bůh,
už slyším její hlas,
Borderline Frau.

ZA OKAMŽIK, JEN CHVÍLI
TAK DLOUHOU JAK DAKTYL
koupelna hotelu prozradí tvé křivky.
U brady máš ručník, jenž krve se napil,
sevřený jen prsy panenské dívky.

Než spadne ti na zem, tvůj pohled se zeptá,
co na to vše říkám, tvůj pohled panenský.
Už se ti vytrácí, otevře se krypta.
Pomalu přicházíš, já mlčím vojensky.

(Ráno v den pohřbu Jana Balabána)

JSEM JAK DUCH, KTERÝ JEN SPOČÍVÁ
zaseklý v mase

LUNÁRNÍ DRAK OŽÍVÁ,
křehce se chová k mému bytí.
S kým jsem chtěl, nemohl jsem být,
daleko od panny,
od pohozených žen na břehu moře.

Když odcházela, byla nejkrásnější.

UŽ NEBUDE TO JAKO DŘÍV
příliš ostrá hrana těl
a holé lebky místo hřív,
to jenom, kdybys nevěděl.

CHTĚL JSEM TI JEN ŘÍCI,
že jsme kriminálníci,
vylézáme z hrobu, dostali jsme provaz,
páchnem ještě krví, láska není pro nás.

Krev se pění
v žádný soucit, v žádné sotrpnění.
Chytni se ramene mého!
Chytni se ramene mého!

Chtěl jsem ti jen říci, že jsme kriminálníci,
nic jiného.

TĚŠIT SE NA SMRT JAKO KDYSI NA SEX,
na úder tágem,
na text za ději.

Zbytečný je muž,
smrt miluje se s mágem,
v ruce drží caduceus

a zvědavost se stává nadějí.

SLUNCE PRONIKÁ DO STŘEV,
ze kterých struny na loutně budou,
nevadí, že obraz je tak pradávný,
hlavní je zranění a zvuk.
Už dávno jsem tě neslyšela,
nepíšeš, prý ani ťuk,
jaké to je tam, kde se nepíše?

OKŘÍDLENÉ NOHY VE VODĚ,
sedím na leknínu.
Hůl vztyčená,
chvíli muž, chvíli nadžena.

V ROHU ZAHRADY,
KDE PADLI POD KEŘE
hroby na chvíli měli SS,
Oma jim dávala jídlo za dveře,
než zradil je úkryt a odkryl les.

Mrtví, od krve v hrůze tak leží,
že i když hoří, Oma kope hrob.
Duše do země utekly řeži,
před dveřmi hrnec s trochu drob.

Z hrudi tekla krev skrz díry,
na ramenou vlasy valkýry.

BUDEM SE MILOVAT
JAK NIKDO NA SVĚTĚ,
Pluton nás ochrání od noci do rána,
budem se milovat, zazvoní hrana,
věznění jako verš ve větě.

Možná jsme už dávno milovat se měli,
míváme to jiné, než vždy chcem,
má láska trávená nesluncem,
má láska, můj Niantieli.

MADONA PŘICHÁZÍ CHVÍLI,
kdy z vln zlé síly s mou duší splývají.
Vzpomínám, kdy spolu naposled jsme byli,

snad nějaká přítomnost zůstala,
pro nás, Madono, v níž spolu jsme věční.
Možná zbyl jen kruh a my dva jak tečny.

PŘES NOHU SI NOHU PŘEHODÍM,
jen noční oblohu ponechám.

Jsem básník a k tomu i mrtvý,
co více si mohu přát?

Múzy medúzy: Led Zeppelin – IV (1971)

Bylo parné léto po sedmé třídě na základce, kdy jsme se s kamarádem vydali pěšky z Kyjova na burzu do nedalekých Ratíškovic. Kamarád už měl walkman, tak jsme po cestě vyprahlou krajnicí poslouchali přes vyhulené sluchátka The Doors. Na burze byly zpravidla takzvané „polské originálky“, tedy kazety nahrané polskými padělateli se zjednodušeným, avšak barevným obalem. Bylo nepsaným pravidlem, že všechny tyto kazety stály 50 korun, což mělo výhodu, že jste se nemuseli trhovců vyptávat, kolik co stojí – jednoduše jste věděli, kolik máte peněz, a kolik si tedy můžete dovolit koupit kazet. Ve shluku lidí u stánku s rockovými kazetami jsme si vyhlédli právě tuto kazetu, protože jsme věděli, že to je opravdu pojem. Když jsme prodejci strkali papírovou padesátku, tak nám tvrdil, že zrovna tato jediná kazeta je za 70 korun, protože je to prej moc velká legenda. Mysleli jsme si o tom svoje, tedy ne, že bychom zpochybňovali legendu legend, ale o tom šmelináři – předraženou kazetu jsme si tedy koupili, jelikož ji jinde neměli, ale za trest mu kamarád ukradl kazetu Red Hot Chili Peppers. Prej to má za to, že je kokot.

Čtvrtou desku LZ jsem si okamžitě zamiloval, a to od začátku do konce, nemá totiž slabé místo, a navíc je hudebně velmi pestrá. Obsahuje jak folk-rockové balady, tak rockové vypalovačky, jako třeba klasiku s příznačným názvem *Rock 'n' Roll*. Z balad je samozřejmě nejznámější *Stairway to Heaven*, ale přenádherné jsou i *The Battle of Evermore*, kde Page hraje na Jonesovu mandolínu, a *Going to California* s úchvatnými Plantovými vyzpívávanými výškami. Jimmy Page o těchto dvou skladbách tvrdí, že vznikly při nočním drnkání na kytaru. Předobrazem pro skladbu *Going to California* měla být kanadská písničkářka Joni Mitchell.

Písň z tohoto alba skládali převážně, podobně jako na předešlé album III, v Bron-Yr-Aur ve velšských horách. Jedná se o kameninou stavbu na svažitém terénu, kde zpěvák Robert Plant pobýval jako dítě. Nahrávalo se částečně v residenci z 18. století Headly Grange, kde údajně strašilo. Aspoň to tvrdil Jimmy Page. Průběh nahrávání shrnul cestovní manažer LZ: „*Těhdy kapela nejela v žádných tvrdých drogách, našli byste u nich tak akorát berák a trochu koks.*“ Do toho popíjeli místní cider ve velkém a zejména bubeník John Bonham chodil večer pravidelně do místní knajpy. Částečně pak desku nahrávali v pojízdném studiu, zapůjčeném od Rolling Stones, které za nimi dojelo přímo do Headley.

Manažer kapely Peter Grant prosadil u nahrávací společnosti Atlantic Records podmínku kytaristy Jimmyho Page, že deska vyjde bez názvu, a dokonce bez jména kapely na obalu. Grant údajně prohlásil: „*Po týhle nahrávce se jen zapráší, i kdyby se do prdele prodávala jen v papírovém sáčku.*“ Jelikož LZ představovali pro tuto společnost téměř čtvrtinu celkových tržeb, nebylo zas tak těžké prosadit snad jakoukoliv podmínku.

John Paul Jones, klasicky vzdělaný muzikant a basák LZ, později prohlásil: „*Po tomto albu nás už nikdo nikdy nepřirovnal k Black Sabbath.*“ Hned první vypalovačka desky *Black Dog* je z jeho pera a Jones ji složil cestou vlakem, přičemž noty zapsal na jízdenku či kousek papíru pomocí systému zápisu tónů a čísel – tuto metodu zápisu hudby znal od svého otce. Skladba měla být původně v třináctinovém rytmu, avšak nikdo jej nezvládl udržet, proto se muselo zjednodušovat a dodnes lze slyšet, že Bonzovy bicí tak úplně do rytmu nesedí, bubeník hraje čtyřčtvrtový rytmus, ostatní pětičtvrtový a jednou za čas se to prostě potká.

Obdobnou rytmickou složitost můžeme slyšet u divočejší skladby *Four Sticks*, kde muzikanti přeskakují mezi pětidobým a šestidobým taktem, kvůli čemuž se Bonham údajně dost rozcíloval. Na desce je další atypický song pro klasickou rockovou kapelu, a to houpavé funky *Misty Mountain Hop*, kde se Robert Plant textově inspiroval Tolkienem.

Vrcholem alba je samozřejmě zmíněný velesong *Stairway to Heaven*, o který ještě po desetiletích probíhal soud kvůli autorství hudby s kapelou Spirit, konkrétně šlo o podobnost s jejich baladickou skladbou *Taurus*. Tyto kapely měly spolu na konci 60. let turné. Poslední rozhodnutí soudu je z roku 2020, který dal za pravdu Led Zeppelin. Jimmy Page skládal píseň po kouskách v průběhu relativně dlouhé doby, později si střípky nahrávek dával dohromady s tím, že z nich složí větší kompozici s postupnou gradací a zrychlováním tempa až k úplnému vrcholu, kde se teprve přidá Bonzo na bicí. Text napsal Robert Plant v podstatě z fleku ve zkušebně, zatímco muzikanti skladbu pilovali k dokonalosti. Zní to neuvěřitelně, avšak i tuto skladbu ze začátku potkávaly naživo útrapy, které znají snad všechny kapely – fanoušci prostě mají rádi jen osvědčený songy a na novinky spíše jen zdvořile zatleskají. Jak vzpomíná John Paul Jones, který zde doprovází Page na klávesové party připomínající flétnu: „*Když jsme hráli poprvé naživo Stairway to Heaven, lidi na nás volali, ať hrajem Whole Lotta Love.*“

Závěrečná skladba *When the Levee Breaks* je přiznaným coverem z roku 1929 od americké bluesové zpěvačky a kytaristky Memphis Minnie. Nutno říci, že LZ ji významně zpomalili a zhluchnili. Při nahrávání údajně bubeník John Bonham stále prndal na zvuk bicích, tak mu zvukový technik Andy Johns poradil, aby si bicí nastavu přestěhoval na prostornou chodbu o výšce asi 8 m, přičemž zvuk snímal pouze dvěma mikrofony z vrcholu schodišťového prostoru, bez zvláštního mikrofónu u kopáku. Když dal svůj výsledek poslechnout Bonzovi, ten údajně řekl „*No do prdele, tak tohle má fakt pořádný koule.*“ Americký hudebník Kid Rock se také kdysi ke skladbě vyjádřil: „*Pokud máte takhle dobrý song až na konci alba, co to asi vypovídá o zbytku nahrávky?*“

Po této desce se z LZ stali zaslouženě nejslavnější rockovou kapelou světa. A tento punc jí už nikdo nevezme, navzdory pozdějším problémům a smrti bubeníka Johna Bonhama, který v roce 1980, ve svých 32 letech, zemřel na vdechnutí zvratků v opilém spánku. V roce 2007 se skupina znovu sešla ke společnému koncertu, na němž na bicí hrál Jason Bonham, syn zesnulého Johna.

Honza Bartoň

Kyjovský bigbít:

Poslední dekáda – zpátky k rocku (2011–2022)

Dobu, ve které se nacházíme, lze definovat jako dobu virtuální. Je až s podivem, jak rychle všechno utíká někam, kde není jednoduché se zorientovat a zastavit se a vstřebat dění okolo nás. Posledních deset let se nejen ve světě, ale také u nás hromada věcí přetransformovala do něčeho pro nás někdy odpudivého či těžce stravitelného. Nejde jen o to, kam se vyvíjí svět politický nebo ekonomický, ale také svět prostého bytí. Z lidí je poslední dobou cítit velká frustrace z toho, co vlastně jejich život jako takový vůbec znamená. Jsme přehlceni nesmírným množstvím informací, technologií a přes všechny možnosti, která nám tento svět a jeho vymoženosti nabízí, se nám může zdát, že všechno okolo nás se postupně vyprazdňuje. V posledních letech se rozmáhají sociální sítě, které prapodivným způsobem zrcadlí náš ve skutečnosti zcela nepravdivý obraz. Lidi sami nevědomky uzavírají hranice individuality a snaží se denně vykreslovat vzory dokonalého života. Ukazují ostatním, co všechno musí mít, aby zapadli do společnosti, aniž by vyčnívali a tím pádem se nestali někým nechtěným. Otázkou samozřejmě zůstává, zdali to není jen subjektivní pesimistický náhled na věc, ale myslím, že jde velice snadno sledovat spousty ukazatelů, které mi dávají zapravdu.

The Thrill, foto archiv

Samozřejmě že do důsledku jsme individuální bytosti a je jen na nás, jaká rozhodnutí činíme a jaké následky za ně neseme. Nakonec nám stejně nezbyvá nic jiného, než se věnovat tomu, co umíme nejlíp, a doufat, že na to, čemu věříme, co tvoříme, jak se chováme, budeme moct být hrdí, a že to možná bude pro další inspiraci a impulzem pro to něco málo v tomto světě změnit. Pro mnohé z nás se tímto směrem stala hudba. Spojuje nás jako lidi a dává nám jedinečnou možnost zastavit se. Hudba vždy patřila k nástrojům pozastavení času a myslím si, že jím taky navždy zůstane. V důsledku už ani nezáleží na tom, jestli jsme těmi, kdo hudbu tvoří, nebo jejími konzumenty. Jde o společný moment a vzpomínky, které nám zůstávají. Vždyť důvodem zastavení se u téhle knihy je také ohlédnutí se zpět v čase. Vzpomínka na to, co bylo a co stojí za uchování pro další generace. Pohled na to, jak dokonale se propojují generace lidí s jedním společným jmenovatelem.

Kyjov je místem s bohatou historií a na mě vždy působil nadmíru inspirativním dojmem. Nenarážím ani tak na kulturní dědictví v podobě folklóru, který je dodnes velkým zdrojem pro spousty místních, ale i na architekturu města, na jeho okolí plné lesů, na jeho náladu, kterou neustále proměňuje ať už v dobrém či zlém. Je jen na nás, jak se vypořádáme s úkolem, abychom to, co jsme po generace budovali, nepošlapali a byli schopni uchovávat nadále. Proto se teď ráď vrátím k tomu, proč tohle všechno vlastně píšu.

Poslední dekáda je plná velkého množství událostí. Je dobré zmínit několik z nich a k nim také připojit alespoň něco, co mi leží v paměti. Patřím zajisté k těm nejmladším pamětníkům, proto nejsem schopný hodnotit a porovnávat historii posledních deset let s tím, co se odehrálo za posledních šedesát let. Chci se pokusit to alespoň individuálně popsat.

Pro kyjovský bigbít nejspíš navždy zůstane Mekkou Jančovka. Místo, které nepochybně zažilo a vidělo tolik kapel, lidí, akcí, že kdyby mohlo napsat paměti, nebude stačit ani deset takových knih, jakou právě držíte v ruce. Nejsem si úplně jistý rokem, ale tuším v roce 2011 či 2012 došlo k tomu, že se Jančovka opět zavřela. Bylo to poslední místo, kde v Kyjově mohl člověk nahlédnout na něco jiného než dechovku, cimbálku nebo prapodivné „samohrající“ uskupení, vystupující na zahrádkách místních restaurací. V roce 2013, kdy město Kyjov areál zakoupilo a dalo do správy Jazz klubu, se, věřím, spouště z nás ulevilo, že se tento jedinečný prostor nepřetransformuje v nějakou tržnici, panelový dům či zkrátka cokoliv jiného, co by nadále neumožnilo prostor využívat jako místo pro alternativní scénu v Kyjově.

Velkou tradicí se v Kyjově také od konce devadesátých let stal majáles, který byl akcí gympláků a stal se vlajkovou lodí na mnoho let dopředu. Bohužel můžeme polemizovat o tom, nakolik právě doba, ve které žijeme, ovlivňuje právě ty dnešní gympláky, protože když jsem já jako třeták majáles organizoval, nebyla už žádná touha ho vůbec pořádat. Z původně velké akce, která na kyjovském kulturáku měla návštěvnost kolem 1500 lidí, se tak stala pouze jedna malá akce, která má své místo na Jančovce. Myslím si, že se z ní už bohužel vytratil duch, ve kterém byl v roce 1996 majáles znovu obnoven. Je to možná také proto, že kyjovské kapely byly vždy určitým způsobem spojeny s gymnáziem, a to se již dávno neděje. Tvořivý element, který byl podle mě vždy něčím, co kyjovské gymnázium symbolizovalo, se s časem postupně vytratil. (Je také zajímavé zmínit, že se v roce 2020 majáles kvůli koronaviru poprvé po 24 letech od jeho znovuoobnovení nekonal.)

Čmelda & spol. (Bára a Dan Čmelíkovi), foto archiv

Pokud bych měl vybrat jeden pro mě z nejbližších zážitků posledních let, byla by to možnost být součástí zkušeben v areálu Kyjovan v Boršově. Přišel jsem tam v roce 2010 a ačkoli už v roce 2012 jsme byli odejiti, nemůžu na to místo zapomenout. V jeden moment se v jednom domě sešli Narajama, Koe, StarSign, People, El Muerto Cerebro, Kloaka 69 (později Muži Q), Thrill, původní De La Mente, Eliot Z, Zoon, Ginger, Skiper, Ex Argema a Martin Kyjovský tu měl ateliér. Při příchodu do budovy u schodů stál klavír, na který hráli všichni i přesto, že už ho ani údajně nebylo možné naladit. Na něm

ležela kniha příchodů, kde se každý zapsal při příchodu a odchodu, což samozřejmě v závislosti na náladě, v jaké kdo přicházel či odcházel, neslo tu nevýhodu, že často chyběly informace o tom, kdo tam vlastně byl či nebyl. Nájem, který byl 2000 Kč za rok byl už jen třetíčkou na dortu, protože tohle místo bylo prostě výborné. Potkávali se tam prakticky všichni se všema, seděli ve dveřích a poslouchali, co kdo tvoří nového, hráli spolu, občas něco vypili anebo zakouřili. Právě tento nekonečný večírek, který tam probíhal, se stal osudným a byli jsme nuceni zamáchnout slzu a odejít. Dalším aspektem, proč místo skončilo, bylo také to, že ve spodním patře vznikl hotel pro návštěvníky cvičáku, což se neslučovalo s hlukem a mírným nepořádkem, který tam byl. Dnes jsou vrchní dvě patra nevyužívána. Jak už to ale v životě chodí, všechno zlé je pro něco dobré a když něco končí, něco nové začíná. Konec v Kyjovanu znamenal přesun do zkušeben k vlakovému nádraží, kde jsme doteď a které už taky něco málo pamatují a doufám, že ještě dlouho pamatovat budou.

De La Mente, foto archiv

Abych se ale ještě vrátil k tomu, co za poslední roky považuju za nějak významné, určitě bych rád zmínil pár dalších míst, která zanikla. Pro ty starší určitě stojí za zmínku areál Pod kaštany, ze kterého je dnes prázdný prostor. Určitě také Klub 596, ze kterého je dnes pivovar. Jeden z posledních koncertů, který se zde měl konat 29. 12. 2012 a který byl zrušen v moment, kdy se nazvučila první kapela, byl asi začátkem konce tohoto podniku, který primárně sloužil pro účely diskotéky. Jako prostor pro koncerty ale rozhodně zlý nebyl. Rád bych zmínil koncert Narajamy, který se konal 23. 12. 2012. Byl to koncert, kde zahráli všichni předchůdci kapely, a pro mě tehdy jako diváka to byl opravdu zážitek. Poslední živý koncert v tomto prostoru nejspíš byl poslední velký majáles v roce 2013, kde jako prime večera byli Cocotte Minute.

Muži Q, foto archiv

Dalším takovým milníkem se určitě na krátkou dobu stal také podnik Rock&rolla, který bych bez ostychu opravdu nazval undergroundem i přesto, že byl podnik v patře. Po státem nařízeném zákazu kouření a vlně elektronických evidencí se dalo dovnitř dostat pouze na zazvonění, uvnitř se spokojeně kouřilo dál a nebyl problém si zde dát pivo ještě v 6 hodin ráno. Každopádně se nedá upřít, že za dobu jeho krátké existence se podařilo dostat sem dokonce nemalé množství zahraničních kapel, převážně hardcorových, ale také jména jako Vladivojna La Chia, Fourth Face nebo Elektrick Mann. Dnes je podnik zavřený a jedná se o jeho další osudu. Je však jasné, že už to bude úplně o něčem jiném.

Zajímavým počinem byly také Kyjovské rockové hody, které se poprvé konaly na letním kině a naposledy na Jančovce. Na prvním ročníku v roce 2014 se objevili například Lesík Hajdovský & Manželé a další rok Kurtizány, což vzbudilo na do té doby docela mrtvé scéně dost pozdvižení. Festival měl hodně punkový nádech, a to dosud v Kyjově také nebylo zvykem. Kyjovské publikum bylo podle mě vždycky nakloněné spíš alternativním směrům, později hardcorovým. Na druhou stranu jsem ho vždy bral jako publikum vnímavé a otevřené, což je, myslím si, pro Kyjov typické, nejen co se hudby týče.

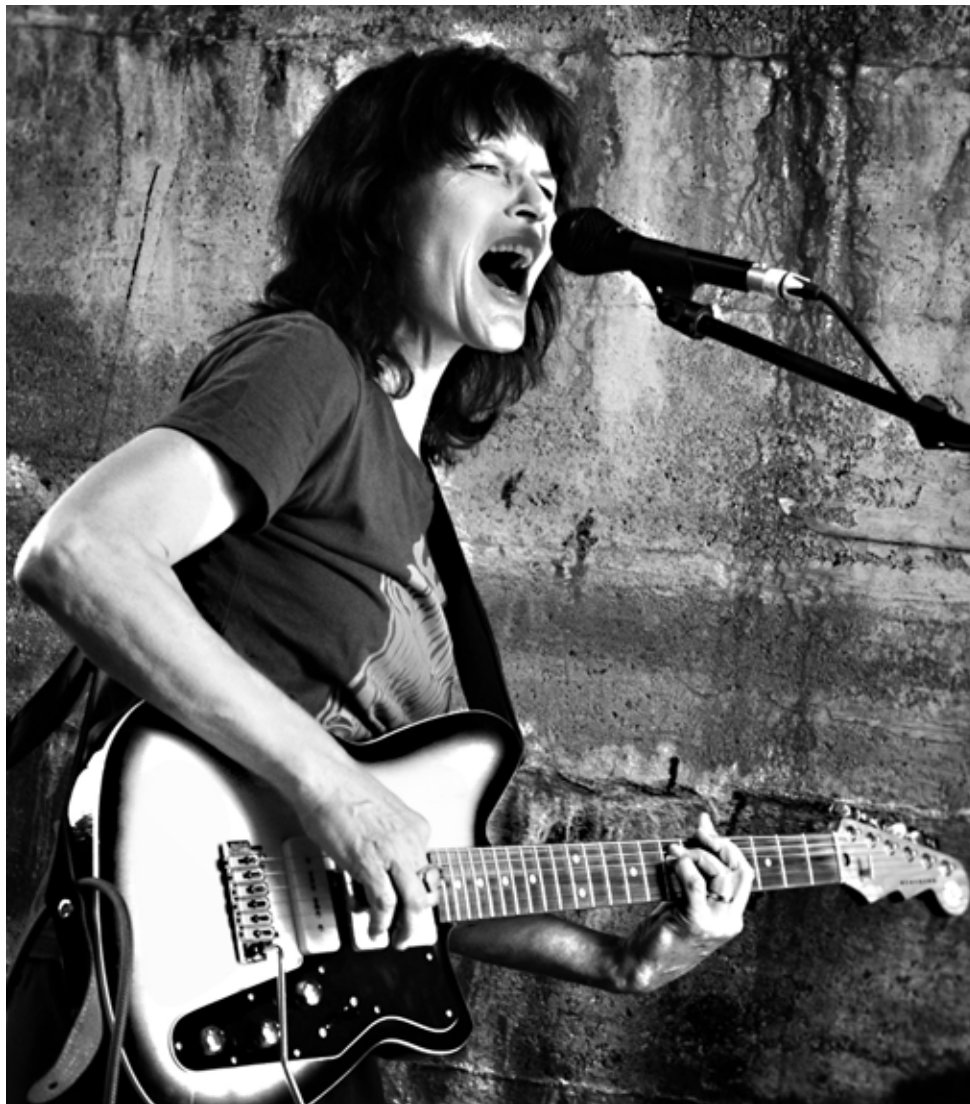
Rád bych nějak shrnul poslední věc, co mi ještě leží v hlavě. Mám dojem, že na přelomu let 2012 a 2013 stále více lidí pociťovalo, že živá rocková hudba – a především ta, která se točila v klubové scéně – se nachází na ústupu. Pamatuji si návštěvnosti koncertů, které byly mizivé. S obavou jsme plánovali akce a báli se, abychom byli schopni alespoň zaplatit náklady. Neumím už určit, kdy přesně přišel pomyslný zlom, ale cítím, jak se vše postupně mění a jak se ozývá čím dál tím víc lidí a čím dál tím víc lidí začíná zase projevovat zájem o tyto akce. Poznali jsme to hodně na prvním ročníku Fakín Fakit, kdy jsme se obrovské návštěvnosti až zalekli. Kdo by řekl, že na koncert v otevřené zkušebně dojde přes dvě stě lidí? Samozřejmě nás potěšila a těší dál.

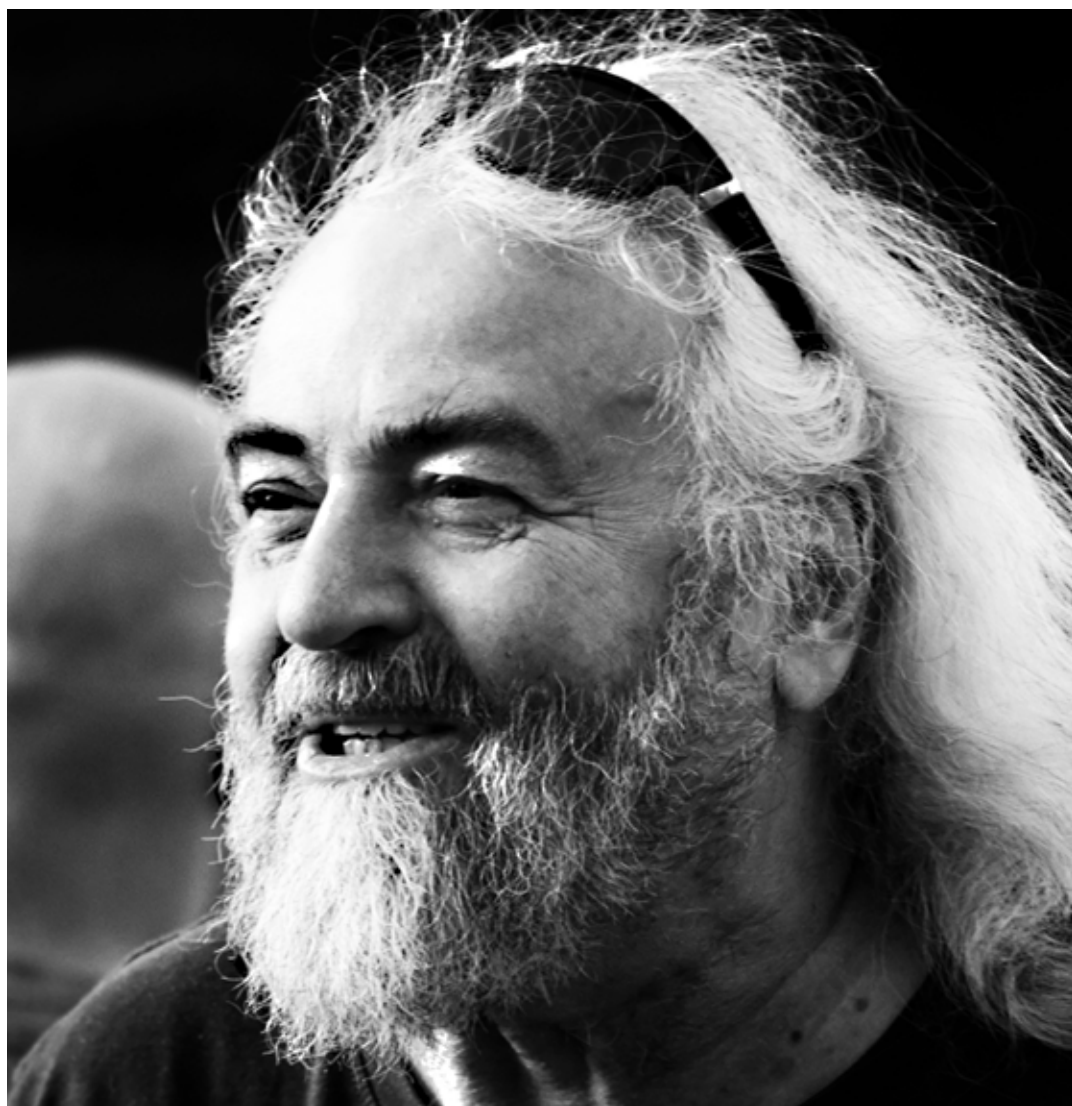
Věřím, že je důležité, abychom se nadále snažili v Kyjově o kulturu bojovat, protože je to naše vlastní dědictví, které budeme předávat dál. Jestli jsme schopni se vymanit z toho, co po nás dnešní svět denně vyžaduje, sejít se ve zkušebně nebo kdekoli na koncertu, užít si kus svobody, kterou nám nikdy nikdo nevezme, vypít u toho nějaké pivo, zazpívat a zatancovat, možná ještě nejsme úplně v prdeli, co myslíte?

Tomáš Sytař

Mucha, foto archiv

Mikyho zápisník:

Rozhovor v tramvaji

„Večer jsem hleděl z balkonu na ulici,“ povídá postarší připlešatělý pán v brýlíčkách se zlatou obrubou. „Vidím tam tři Ukrajince, adidasky, drahé džíny, značkové mikiny, jak si vesele vykračují místo po chodníku středem silnice. Producírují se tady jak primadony, zatímco naši spoluobčané důchodci nemají co žrát! Jak si to vůbec představují, jen pobírají naše státní příspěvky, vlakem a autobusy jezdí zdarma, navíc našim lidem berou práci, co tady vůbec dělají?“

Zeptal jsem se pana Rozhořčeného, jestli už ten večer byla tma nebo aspoň šero. A jak mohl v tom šeru poznat, že to jsou Ukrajinci. Zda si je jistý, že měli adidasky a jestli na tu dálku poznal, že to byly originály nebo nějaké napodobeniny z vietnamské tržnice za pár šupů. A taky jak se dají potmě poznat drahé džíny, bunda, které možná jako jedinou cennost zachránili po tom, co jejich byt přeuspořádala ruská raketa. Za každou mou otázkou pan Rozhořčený vychrlil hromady nadávek, mezi nimiž č*ráci byla nejslušnější. Pak se dostával do otáček, došlo na fašisty a banderovce, Fialu a pražskou kavárnu.

Když znovu nabíral dech, zeptal jsem se, jestli zná nějakého důchodce, který kvůli Ukrajincům nemá na chleba. A pokud jo, zda se mu snažil nějak pomoci. Že by mu poradil, kam, na jakou organizaci, úřad, se obrátit nebo mu sám něco dobrého přinesl na zub. To už byl nafouklý jak ropucha, slinu v koutku úst a já přemýšlel, jestli nemám volat honem rychlou. Zda pána trefil šlak, nevím, musel jsem vystoupit. Ještě ve dveřích tramvaje jsem slyšel rvát Rozhořčeného „Fašistická hováda, podporujete válku!“

Lidé jako pan Rozhořčený si zřejmě se svými soukmenovci vyměňují řetězové e-maily a články z Hnojometu (Aeronetu) a šíří je dál. Stále omílaná mantra, příběh tří Ukrajinců v adidaskách je jedním z nich (Ukrajinky se zase vyznačují nalakovanými nehty, módními účesy a drahými telefony a uprchlíci hází hromadně do odpadkových košů jídlo, protože podle nich není kvalitní a dobré). Nikdo kolem jeho balkonu zřejmě neprošel. Vše se podobá jako vejce vejci, vše vzniklo metodou sdílení nepodložených, neověřených zpráv. Ovšem panu Rozhořčenému to nikdo nevysvětlí, ten ví své, ověřené zprávy důvěryhodných médií jsou jen lži a americká propaganda.

Nakonec jsem mu křivdil. Cestou domů jsem potkal tři mladé muže. Mladíci byli členové místního fotbalového klubu a vraceli se z večerního tréninku. Co měli na nohou a kolik stály jejich bundy, se mi nepodařilo zjistit.

Procházím kolem plakátovací plochy. Upoutala mě pozvánka „Koncert na podporu Ukrajiny“. Říkám si, všichni Češi nejsou xenofobové, vždyť kolik takových koncertů, různých benefičních akcí a sbírek proběhlo po celé republice. Od konce února se vzedmula napříč společností obrovská vlna solidarity s Ukrajinou a uprchlíky, které z domovů vyhnala nesmyslná Putinova válka. Kdo by si před rokem pomyslel, že do České republiky přijde přes tři sta tisíc uprchlíků a lidem to nebude vadit. Mimo státem vyčleněných ubytovacích zařízení jim občané nabízí ochotně dokonce své vlastní domovy.

Přemýšlím, proč tomu tak je. Nedávno většina společnosti pohlížela na Ukrajince jako na levnou pracovní sílu, „úkáčka“ rovná se gastarbeiter, cítili jsme se tak trochu nadřazení, vždyť my jsme Západ a oni chudý Východ, taky možná obavy „co Ukrajinec, to člen mafie“. Proč ta náhlá změna a jiný pohled na Ukrajince?

Důvodů bude zřejmě několik. Geografická zeměpisná blízkost, vždyť Podkarpatská Rus nějakou dobu byla součástí bývalého Československa. Zuřící válka probíhá nebezpečně blízko našich domovů, téměř „za humny“. Mnozí z nás poznali Ukrajince blíže ve svém zaměstnání nebo jako sousedy a zjistili, že to jsou lidé jako my, co touží žít svobodně, v míru a v demokratickém prostředí. Rozhodně nejsou fašisti! Mnozí z nás Ukrajinu navštívili, sami na vlastní oči se přesvědčili, že její občané si přejí orientaci své země směrem k „západním hodnotám“. Jazyk a kultura také hrají roli v našem souznění, soucítění s Ukrajinci. Křesťanské hodnoty nás rovněž sbližují. Pravoslaví i židov-

ství nám nevadí, islám však ano. Zřejmě nás v našem smýšlení také ovlivnily děsivé fotografické a filmové záběry z Buči a ohořelé trosky Mariupolu. Naše reakce, bezmoc, v očích pláč, nás jen utvrdily v podpoře Ukrajiny.

A co podobné záběry pocházející ze Sýrie? Při pohledu na Rusy bombardované Aleppo mnozí raději odvrací oči. Proč tomu tak je? Není na vině určitá otažitost, podezřívavost k lidem ze Střední Asie, kteří vyznávají islám? Určitý kontrast. Ukrajince si rádi vezmeme domů, ale Sýřany a Iráčany nanejvýš v malém počtu a pouze křesťany do ubytoven.

Možná, doufám, že brzy, pochopíme, že rozdíl mezi Aleppem, Mariupolem nebo Bučou neexistuje a všichni, ať již z Ukrajiny nebo Střední Asie, jsou naši bližní!

MARIUPOL

Bože
životodárný déšť
padá na hlavy
spravedlivých i nespravedlivých
Bože
smrtící déšť střel
dopadá na hlavy
spravedlivých i nespravedlivých
V moři rumišť dvorků
torza rozstřílených domů
osamocený ohořelý strom
a na něm vrána
místo zelené ratolesti
v zobáku květ blínu
místo poselství míru
poselství hořkosti
podivný vzkaz pro Ukrajinu
K nebi
šeptané prosebné modlitby
Z nebe
granáty rakety a bolest

Mudrujeme u piva
s pachutí zkyslého mléka
Naříkáme
nad rozlitým mlékem
Ono to není mléko
ale krev

Miky Marusjak, ilustrace Eva Macholánová

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Podivuhodné necesty: Podivunehodná nehoda cest/ou do Meziříčí u Chlopně chápání

☞☞☞●●

pochovej mne... po/chop
lehem lechtej mne... chci se uchichtat
ke smeči musím se uchystat
polštář mne tlačí
po prostěradle vpřed
ani nevím kam
musím ho protřepat
než se s tebou smísím
smíš
š š š mi zašeptat
a nadkolenní smilné
už se neudrží... musíššš...
smícháme se smíchy...
zmalujem se srdíč/kama
v dětském koutku
zremixujeme se dálkama

o těch teledildonických hračkách
nám neměli říkat
nic mi diktát didaktiky
pacha/tělem těla teledildonic nic
tête-à-tête
teleporting-li didlem dudlaj dá...?
cumel
zmalíme se jako nemluvnata
zmalujem se jak omalovánky natotata
na cestě zpátky
do pohádky o pohodě a pohodlí
v batůžku na lůžku budou pouze lentilky
všech barev na světě
těmi popatláme brukev borů š š š šumění
tuřínské plátno prostěradla
peřiny řepné...
postel s nebesy a polstry
to se řekne...

slimáci duha sline slitinou ducha
jako žádná druhá
samolepka šipky š š š švíť
filmová páska přes oči nová
jako císařovy nové šaty nyní
od tehdy
slinou přilepená se svíjí
nyní nepomíjí
svižně svítáním sviští
už se neudrží
příští... š š š
mrká na budíka
musí utíkat
a byla půlnoc
a bylo poledne
dobré to bylo
a bude zas
bez příkras a bez příkázání...

a jak si tak zdřímla tříška v oku zření
do zřídla sebou třískla bez prodlení
třísla bližní začala náruživě růžověť
necesta ji zaspala

zklimbla si v příkopu při/toku
toká na břehu potoka
naštelovala š š š při/top
tip top hebký vlahý nebeský
na oválu oběžné dráhy
brokátové broky
jemně prochází mezi boky
hladce hladí
aby to neleklelo s/uchem v půli cesty
a neproteklo mezi prsty na břehu
žádné takové polovičatosti nestrpí
ještě ješššš... že to napůl nebylo
bylo to celé
hbitě vyskočil z postele
necesty fi fíkový film
však zdaleka
není u konce...
je to seriál
teď jsou rozejitý
ale vypadá to na seji/tí...
slunko svítí
tak tajnosnubně slibně
hudebně chrstí v bedně
hanebně něžně bezedně
nahé tělo nohaté
líbe/z/né
jak více/hlas alikvotu
skví se malebně
šerosvitm potu
pomrkává nezbedně
potutelně
š š š prošlapává cécé/stu
tulí se opět
né/cestou se toulá
uculuje se
rozcupuje cupaninu
inu nymfa
hraje si na skřítku
on stříká
profičí ji fíží kolem ucha
srovnají si tep hned
teď nic neříká
nebe ovine je nitěma
ruce složí do klína
kde nic nekončí
vždy něco počíná
dokud trasa do jinam ještě slouží
neubývá... znovu je sloučí
rozluka
pohnutý pohyb v ruce ruka
semknutý ohyb bez chyb
prohnutý a protnutý
předtím v potom po/hnutý
noha se pohne
pak zas ona
necesty záclona
už se rozpomíná
pěšinka se rozšiřuje
na jazyku slina
kterou hle/mýžd' níž sjíždí

slimáče přišla o hlemýždí budku
ulita jí ulítla
když si spolu hráli na desperáty
na zahradní párty š š š šnečí
košilatému košťálu za vraty
nakreslili duhu
slimáci výletníci jsou výteční
z tečny do odvě/sny
hladí si své jizvy
jsou mazliví
nejsou zlí ani jízliví
to jen někdy
a kdo se s tím nemaže
ten jede
i když už se sotva vleče
však se to vypere
však se to neposere
mačkej mě
héééj... jó tam
počkej... pokračuj
až tam kam cesta kráčí
po měk/kým...
nás nese
už nás unáší
a všechno letí co peří má...
žlutozobý kos i růžencový mág slimák
všichni mají peříčka
a ššš štětičky
a před naší za naší
nazí se namáčí
na hrázi slimáci
na žíněnce horký ruce
křídélka evoluce
tvář má každá zář
moje tvoje oboje
š š š šrumajdá
oči ústa doteky...

přítímí ve tmě cestu našlo
mapa sklouzla na zem jako kouzlem
a létající koberec nic nepoví
do dále se při/blížil
tak se cesta zase obrátila
a teď se vrátila... malina...
proklestěný úsek
klesnul k lesu... kleknul
obrátil trny proti sobě
a narodily se přesýpací hodiny sípění
za vchodem schod
točité schodiště do příště
noha uklouzla
a skutálela se do rozkvetlé zahrádky
očního pozadí
nehybného lnutí úlehu úhelného

konec se nekoná
jen tře/soucí ruka nahmátne tep TEĎ
najde střed a tam se zavine
neslyšně se schová u tebe
promne pomalými doteky

pro/zkoumá terén rty
a zmapuje zmatky nabytého území
bere baterku a kompas
je průzkumem slepých ramen a bodů zvratu
zkratk a zacházek nemístných otázek
obrázků bloudících prstů

snáze projde hlemýžď uchem slimáka
tělem terénu pro/jde zlehýnka
než noční etapa ho zhuľáká
lítání pod nebeskou bání
dost se jí líbilo to noční líbání
bez ustání nožky včil ji bolí
i ústa
sem se tedy snažila dostat
necesta musela se jí zastat
snaží se tu krajinu přestlat
a nepřestat...

protože někdy neví kudy z té strže
protože pak neví jestli je to pak
tak jako předtím
nebo to te/prve přijde k sobě
už teď jí z toho hučí na splavu
a neví jak na to
kdo jo když ne
a jak kdy kdo je kdo
a kudy z toho dovnitř
tak raději hned...
ten její hlas zní už od tenkrát

KDYBY ta didla si na ně nezasedla
KDYBY neměla křídla
noční hlídka by si je nevyhlídla
nikdy by z hnízda nevyhlédla
neměla by vyhlídku
KDYBY nebyla tak ulitlá
neteleportovala by těla
bída dobrého bidla
jídla na záhoně záhumenku
metaletové linky tam-zpět
asi by pak nepřistála
a zůstala na ocet
jak octomilka
KDYBY nenastala mýlka
bezchybnost by si ani neškrtla
a měla by dost
KDYBY truizmus turizmu nedošel
there shall always be
KDYBY ryby létat nenapadlo
nezahodily by pádlo
KDYBY to nerozchodily
břeh nedal by se do běhu
do lůny pří/rody
KDYBY kolena neměla stehna
tak sacra himlhergot krucinál
KDYBY jí nesahal na steh třetí břeh
KDYBY jí nevískal ve vlasech
KDYBY nebyla jak pícka
výhřevnost toho řevu z blízka
KDYBY nezahřměla
KDYBY jí bleskem nezaskočil dech

KDYBY nešplhal jí po žebrech
KDYBY bývala nebyla podkopala ten břeh
ležela by tam leklá dál na zádech
KDYBY to nebylo to pravý ořečový... kdo-
ví
natloukla by si skořápku?
dálka dál neubývá
to se nedá... zpívá
tebe tebou te/prve teď
hladina o nebe se tře
KDYBY zrcadlu nepustila žilou
nestala by se žízalou
KDYBY půda pudu nebyla tak kyprá
úroda by se sama požala
žal by neznala
KDYBY nebyla jak BIS bystrá
chytla by se kytká sotva
KDYBY byl skřivan jako je sova
byla by stará bezstarostnost jako nová
KDYBY ta štreka š š š si na ně nedošlápla
příkrostí stráně
neřítily by se šusem jako sáně
KDYBY zřené nebylo až při zřejmé
?? čím bylo by příliš š š š a čím potíž
čím ulehčení čím kříž čím rozhršení???

Jarabice 77 & Filemon Flígr

Zápisky básníka ulice: Pokušení

Čas od času jsem jako pouliční básník žádán, abych někomu napsal firemní slogan. Prý by si za to i připlatili. Naposledy to byli manažeři z jednoho velkého tuzemského internetového portálu. Bývám ale neoblomný. Nechci psát pro firmy nebo korporace. Chci tvořit pro konkrétní lidi, kteří vedle mě přešlapují, potí se, smějí i pláčou. Ale přeci jen občas mě nějaký ten skoro marketingový text napadne. Nu posuďte sami:

Jsem součástí výjimečně originálního davu. Davu, v němž každý hledá svou vlastní nezaměnitelnou cestu. Cestu z davu. Mohu si vybrat mezi bohatou nabídkou odboček k jedinečnosti, ale já volím změnu, už nechci žít mimo dav jako všechny ty rozuteklé a do svých obrazovek zabořené ovečky. Vím, je to výzva, ale na rozdíl od ostatních se davové psychózy nebojím. Na rozdíl od ostatních dovedu udržet s davem krok.

Hledal jsem Te, i když o Tobě vím jen to, že umíš číst. Číst mezi řádky. Věřím, že se nepodělaš strachy a neklikneš na další slaboduché video, co na Tebe vyskočí z rohu prohlížeče. My dva máme na víc. Právě takové, jako jsi Ty, dav potřebuje. A pro dav budeme muset čas od času zkousnout i nějaké ty oběti.

Tobě i mně je přece jasné, že v davu nemůžeme strpět kobokoliv, a tak se těch nudných čas od času zbavíme zadupáním.

Ty i já jsme předurčení něčemu, co ostatní jen předstírají, že chápou.

Ty i já jsme předurčení porozumět něčemu, co ostatní jen předstírají, že chápou.

Ty i já jsme dav, to pravé, tvrdé a zdravé jádro davu.

Už nejsi sám, jsi obstoupen davem, který Ti nedovolí pochybovat.

Možná jsi předtím váhal, možná se Ti smáli, že Ti chybí SWAG, ale v hloubi duše jsi věděl, že je to jen test, jestli opravdu patříš k davu. A dav je vybi-ravej.

Dav neztrácí čas diskuzemi.

Dav rozhoduje.

Dav není jen obyčejný dav. Dav je láska. Dav je skupinový sex.

Zapomeň na všechny ty reklamy a žvásty, co si máš koupit, abys udržel při život ten šťastný úsměv, že jsi opět něco udělal pro svou identitu. Dav Ti nic nevnučuje. Dav Ti jen dává šanci naplnit svůj potenciál splněním s davem.

Copak Ti vymyli mozek, když to ještě čteš místo toho, abys byl s davem? Pamatuj, dav nečeká na slabochy.

Máš poslední možnost, posledních pár vteřin najít si svůj dav a zděkovat se od té zasnane obrazovky.

Pokud jste dočetli až sem, neděste se. Na stejném principu funguje veliké procento marketingového obsahu. Jen ne tak explicitně. Jde o to produkt zaměřit za zákazníkův smysl života. Nebo jej představit jako přinejmenším zlatý klíč k němu. Vyvolat klamný pocit exkluzivity. Je to právě pro Vás, kteří jste zasvěcení a kteří si zasloužíte všechny z koupi plynoucí výhody. Prodávají lichotky i vyvolání strachu z toho, co se stane, když si danou službu či věc nestihnete pořídit. Činí nás pak ale takový „literární“ obsah lepšími, vnímavějšími či radostnějšími lidmi? Pochybuji.

I proto zůstávám raději pouličním básníkem než kreativcem.

Šimon – básník ulice

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbno.cz
Bno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Af už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Svjet podle Květuzora:

DUKÁTKOVÝ KEMP

Choť měla obrovský kozy, partnerka hrášky, milenka lajdáky a druhá milenka silikonu. Při šukání s druhou milenkou mě sralo hnětení silikonových implantátů, při šukání s partnerkou jsem zas vzpomínal na ty silikonu a s maželkou jsem už nešukal, neboť jsem byl ve stádiu, kdy tři a více ženských nezvládám, a navíc jsem už v nich měl jakýsi druh neuspořádanosti, nepořádku, až bordelu, dalo by se říct. Ale především a naštěstí ony už taky čím dál méně šukaly se mnou. Byl jsem ve věku k odložení do skladu zbytečností, adept na truhlu zapomnění. Dost jsem zanedbával i dříve tolik zbožňovanou samohanu a zavařovací sklenice, kam jsem tu nadprodukcí mrdky s oblibou stříkával, pakliže jsem si ji tedy neutřel na prase do podpáždí, ta zavařovací sklenice byla vyschlá.

Nutně musela nastat změna. Změna přístupu? změna orientace? změna pohlaví? Raději se držet při zemi, být skromný a být šťastný hrdina této životní epizody. Nesedět shrbený, nehrbit se, nemít nohu přes nohu, nemýt si nohy mezi prstama, žrát zeleninu, nežrat zeleninu, být šťastný. Inspirovat se Fífelem, vybírat duševní popelnice, duchovní duchoprázdnost brát za své, být šťastný a poslouchat k tomu střední proud na stoličce bez vopěrátko v cimříčce bez topení, žrát lupení, hulit konopí, myslet na ty kozy rozličných možností a nevědět vlatně, co si s něma počít. Sebelitostně fet fetovat, být šťastný čicháním dehtu.

Hovno vážení! Šťastnou náhodou jsem se přichytil k lovení dukátků na akci nazvané Edukativní Dukátkový kemp V Dukovanech. Hrál tam populární kapela Duka a děti měly v rámci programu avizovaných různých her možnost lovení dukátků. To vám probíhalo tak, než došlo na samotné dukátky, na pódium přijel automobil Fiat. Byl to Fiat Ducato s řidičem oděným pouze v banánových krabicích. V Ducati ukrytá mobilní kazatelna a sám velmistr Duka veledůležitě vyvalen na kazatelně přikryté vyšívanou dečkou s mo-

tivy dukátových buchtíček. Duka ležel na svém tuze vypaseném břichu, takže jeho naducaná zadnice byla vlně přístupná a malým návštěvníkům dosyta dokořán. Dětičky chodily po schůdkách do Fiatu Ducato a velmistru Dukovi se štouraly v řiti a samozřejmě že každá ratolest našla svůj dukátek.

Dukanýři fakany peskovali, aby nečmuchali duchy, ale jak se to má, lovili dukátky. Takový dukátek totiž bylo lze uplatnit v automatu na kačenky, který fungoval na principu hry na kačenky, jen dítko neměla žádný ovladač, Dukanýři aplikovali každému hráči, každému tomu malému fakanovi do prdele dotkovýho Dukáčka, a na velkoplošný obrazovce se při hromadné modlitbě pramuter dlachnicích urny s popelem uchlastanejch dědků, fotrů se stojícíma šulinama, muter a tchýní, jimž ze záhybů svraštelejch paží čučely potem nasáklý drny, obepínající povadlý necepsy, no a dalších familiérních členů familií a nepolíbených řádových sester s rozvibrovaněma kundama pod hávy cudnosti v předposlední řadě. Těmto a dalším hltavým pozorovatelům se zobrazovaly velkoplošný mače kačenka proti kačence, který fakani sestřelovali prdelními svěračema kterýžto byly snímány prdelními Dukáčky a přes šlauch připojený

k velkoplošnejm obrazovkám, samozřejmě odborným dohledem krojovaných Dukanyřů, navlečených pod zdobnými kroji v latexovejch mundurejch a rozprašující do papírových táček s taliány zdobenými nakládánými okurkami, okenu proti duchům a jiným možnostem smradu a nedej bože infekalace.

Hltal jsem ten talián a za rameno mě čapnul Dukanyř a přísným hlasem říká *taliána si musíš zasloužit, pojď si pro dukátek*. Umanutě jsem kvičel *já nechci a nechci a říkám já sem nepatřím, jsem holčička*.

A ona do mě štouchá a špitá *přesuň se na svou půlku, chrápeš a lehni si na bok...*

Kdo nastřílí nejvíc kačenek, půjde do nebička a kdo nenastřílí dost kačenek musí si vyšťourat další dukátky do automa-

A pak zas slyším jako by si ze mě dělal někdo legraci *Již to mám naplánované a zanesené do síťového grafu. Během léta se potkáme, v září zrealizujeme počítí, v květnu budeme mít miminko. A pak už jen samá pozitivita a sociální jistoty*.

Moje mysl byla na Edukativním Dukátkovém kempu v Dukovanech přeteple osvětlena. Moje mysl se přehrála a putovala do astrálních sfér. Dukal jsem od konečků prstů přes varlata, po břich a až po zaschlej syfl v podpáždí a ještě vejš. Dukal jsem přes prodlouženou míchu a ještě vejš, přeteplenej mozek vystřeloval signály k nepoznaným galaxiím a zase zpět... až po konečky prstů spojené s gaiou. *Duk Duk. Dukyty Duk. Dukyho klubík...*

Zavoněla pečená kachnička, vykvetl strom, tetelící se děcka hra-

tu na kačenky, Každý na Dukátkovém kempu chce přece do nebička za Dukou. Z reprobeden hřmí *pojdte na dukátky, naberte si dukátků, co je libo, Duka Duka Duka dukáty!!!!* Už se sypou a před Fiatem Ducato se vytvořila fronta na Dukovu roztaženou řiť a malí, velcí, tlustí, tencí, mladí, staří, bývalí kamarádi strkají se a předbíhají, jen aby si každé vyhrabal dukátky na hru v kačenky a šel do nebička. Jen ten řidič v banánových krabicích chcal otvorem v banánový krabici kamsi k plotu, snad aby celou tu edukativní kampaň jaksi odlehčil.

jou přeskakovanou. Povídám *chci jít na pivo s Dukou*.

A ona se lehce usměje a řekne *vždyť Duka chodí na pivo jen s Bobem*.

Motiv: Květuzor Škvírkó
Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Houslička
Ilustrace Ferdinand Chlast

www.drevenacikada.cz
...poesie a kravál

Filmové okénko:

George Carlin

Americký sen George Carlina (režie: Judd Apatow)

Nový dokument HBO o jednom z nejslavnějších amerických stand-up komiků je výborný. Pokrývá celou jeho dráhu. Carlin začínal jako běžný komik v 50. letech. Jako šášula, co se pitvoří pro televizní diváky. Až si jednoho dne v 60. letech řekl dost a přidal se k o generaci mladším hippies. Začal s kritikou války ve Vietnamu, používal sprostá slova atd. Přišel tím o obrovskou sumu peněz a musel začínat v podstatě nanovo pro nové publikum. Carlina také pravidelně zatýkala policie pro používání sprostých slov. Život na hraně způsobil závislost jeho ženy na alkoholu a jeho vlastní na kokainu. Je tedy obdivuhodné, že to spolu přes všechny hádky vydrželi až do její smrti. Carlin ale neskončil u svého přerodu pro hippie publikum. Měnil témata a styl stand-upu i v 70., 80 a 90. letech. Vždy už ho odepisovali, že už nemá co říct, a vždy je překvapil. Je to bez debat jeden z nejlepších komiků všech dob. Na youtube najdete řadu jeho vystoupení, tak neváhejte.

Když jsem před lety vystupoval v sobotu na Krákoru asi v 11 dopoledne, tak jsem právě jeden jeho stand-up přeložil. A měl i po letech úspěch. Překlad nemohu najít, a tak mi asi nezbyde nic jiného než to přeložit znovu. Udělám to a rád. Cos he is the greatest!

Vojtěch Landa

Poházené vnitřnosti:

Bezčasí

Bylo k půlnoci. Otočil vypínačem a zhasnul světlo. Po paměti otevřel okno a ulehl na starý rozvrzaný gauč, chvíli hledal na zádech optimální polohu, a když ji konečně našel, úlevou vydechl. Dva polštáře pod hlavu, deka zůstala u nohou. Cívil do tmy tam, kde tušil strop.

Z hloubky ulice, čtyři patra pod ním, k němu doléhaly zvuky usínajícího města. Města, sužovaného horkým létem, ve kterém se necítil dobře. A ono jako by to vědělo. Vzduch se nehybal a v místnosti bylo k zalknutí.

Slyšel projet poslední tramvaj. Rozhostilo se ticho, které na chvíli narušily hlasy opilců a hlasitý smích jednoho z nich. Opilé blábolení se pomalu vzdalovalo, až utichlo docela. Pokoušel se zavřít oči a usnout.

Jak dlouho spal, nevěděl. Byla stále tma. Našmátral na nočním stolku sklenici a hltavě pil. Když ji prázdnou pokládal na stůl, převalil se na břicho a obličej zabořil do polštáře. Byl nasáklý jeho potem.

Když se probudil, ležel zase na zádech. Do obličeje se mu opíralo slunce a bránilo mu otevřít oční víčka. Chvíli se to snažil vydržet, ale pak ztěžka vstal a odvrávoral k umyvadlu. Hlavu strčil pod kohoutek a naplno pustil studenou vodu. Když se napřímil, pomalu otevřel oči. V zrcadle pozoroval, jak mu pramínky vody stékají z hlavy. Sklonil se k tekoucímu kohoutku, otevřel ústa a pil. Jako zvíře, které dlouho štváli a ono se po zběsilem útěku zastavilo v bezpečí u lesní tůně, vystrašené a žíznlivé.

Zastavil vodu a vrátil se ke gauči. V břiše bazén a neutuchající pocit žízně. Zavřel okno, zatáhnul žaluzie a svalil se mezi polštáře. Cítil se totálně vyčerpaný.

Prospal celý den. Když k večeru gauč opouštěl, otevřel okno dokořán. Vlezl si pod sprchu a pustil na sebe co nejstudenější vodu. Pak zaklonil hlavu a zase pil. Sprchu opustil, až když se začal třást zimou. Ještě mokry se oblékl a obul. Rozhlédl se po místnosti, strčil klíč do zámku a otevřel.

Pomalou scházel ze schodů a přemýšlel, co vlastně bude dělat.

Hynek Tichý

Traumerův sloupek:

Ekologická likvidace

Pan Hafík opět zasedl k ohni a začal malým štěňatům vyprávět další ze svých kouzelných příběhů. „Dneska vám děcka povím o Puntovi, to byl pes, který dělal ve psí jaderné elektrárně,“ řekl a pokračoval: „Puntá byl hodněj vořech, takovej ten rodinný typ. Se svojí manželkou, fenou Ďapkou, a to byla sakra kóča, měl celkem osmnáct štěňisek. Musel si kvůli tomu dokonce ze svého malého platu, co dostával v elektrárně, pořídit dodávku, protože se starým trabantem nestačil domů z obchodu navážet granule. To byste děcka nevěřili, kolik toho ti malí bastardi sežrali.“

Puntá měl s Ďapkou hezkej vztah, měli prima život. Jejich štěňata se ve škole dobře učila. Puntá vydělával a Ďapka mu, když bylo třeba, vždycky nastavila a nemyslete si, nebyla to žádná kráva. Ďapka měla čich na to, co správně pes potřebuje. Měla tak sladkej čumáček, ty její fousky a jak rozkošně slintala. Takovou fenou, smradí, hned tak nepotkáte.

Puntá nevystudoval jadernou fyziku, a proto v té elektrárně jenom uklízel, mopoval chodby, ometal prach z reaktorů, na kolečkách převážel z místa na místo obohacený uran a cídil hajzlmísy do vysokého lesku od zaschlých hoven. Dalo se to, zas tak hrozná práce to nebyla, plat stál sice opravdu za prd, ale tak už to bývá.

Jednou ráno, mohlo být po osmé hodině, cídil zrovna hajzlmísu, když uslyšel mohutnou ránu. To vybuchl jeden z reaktorů. Všichni psi, co tam byli zaměstnaní, zmateně pobíhali tam a zpět a Puntá měl na zbytek toho dne volno. Ze začátku to bylo fajn, pomazlil se s Ďapkou, ale druhý den, když mu upadla levá zadní noha, už to tak dobré nebylo. Puntá odjakživa třídil odpad a svými názory jasně dával zelenou ekologické likvidaci. Proto naprosto bez rozmyslu tu svoji nohu sežral, a tak ji vlastně ekologicky zlikvidoval, protože hovínko, které z ní potom vytlačil před svým domem, uložil do igelitového pytlíku, který vhodil do exkrementového kontejneru, jehož obsah vysypali psi popeláři do psího kukavozu a poté jej odvezli do hafhafspalovny.

To, že krátce poté mu upadly i další nohy, vám již tak obšírně vykládat nebudu. I tyto nohy Puntá sežral a ekologicky zlikvidoval. Stejně tak zlikvidoval svůj ocas, krk, uši, oči a ostatní části svého těla. Jak je postupně likvidoval, ubývalo i bolestí, které mu způsobila vysoká dávka radiace, když vybuchl reaktor a on zrovna uklízel na záchodě.

Nakonec z něj zbyl pouze čumák, a i ten zvládl ekologicky zlikvidovat.

Ďapka se z Puntovy smrti nervově zhroutila a jejich děti dodnes chodí plakat na tatínkův hrob.

Zkrátka, smradí, ta radiace, to je pěkný svinstvo. Můžete být rádi, že jsem si to všechno jenom vymyslel, protože tady u nás v psím světě žádnou jadernou elektrárnu nemáme. Tím pro dnešek končím a jdu domů za paní Hafíkovou. Mějte se, poserové, jak chcete, a hlavně nezapomeňte uhasit oheň, ať to tu nechytne!“

Pan Hafík se pomalu zvedl, odkráčel do tmy a pan Traumer se za vámi moji draží pejskové a fenky vrátí ve svém dalším sloupku s názvem „Kočka“...

I. K.

DRÁŽÁK.CZ - RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

UNDERGROUND / ALTERNATIVA / MINORITY

Úhly pohledu:

Žít svůj život jako cestující 2. třídy

Tentokrát jsem si vybral smutné téma. Lehce osobní. Po covidu se mi nedaří, přestal jsem pracovat v kultuře a živím se, jak se dá, střídám zaměstnání. Nakonec jsem se vrátil k výuce angličtiny, což lze těžko vnímat jinak než jako „prohru“ vzhledem k tomu, že jsem jako učitel angličtiny začínal a po 9 letech výuky z jazykové školy odešel, jelikož už jsem se cítil vyčerpaný. Narazil jsem na limit toho, jak kreativně předávat tutéž informaci: „I don't play tennis, he doesn't play tennis.“ (změna ve třetí osobě, pozor!).

Když přijdete na pohovor, tak můžete být rétor roku, ale návrat k povolání, které jste před lety opustil, jako výhru prostě neprodáte. Mezitím vším probíhá covid a válka. A já si stokrát denně říkám: máš holku, máš práci, máš jídlo i bydlení, tak nebreč. A nebrečím. Jen pomalu uhnívám.

Znáte ten pocit? Ti z vás, co pracují jen pro výplatu? Takovou rezignaci, splín. Padá na mě každý den jako černý mrak a nelze se ho zbavit. Kdybych alespoň neokusil lepší bydlo! Kdybych nevěděl, jaké to je dělat zajímavou práci. Ale takhle je to jako kdyby mě vystěhovali z krásné vilky na předměstí a hodili do garsonky v paneláku kdesi v Bystrci. Průvodčí mě vykopl z první do druhé třídy.

A mám často splín. Mám chuť se vším seknout. Ale neudělám to. Nemám rád lidi, co to vzdávají a nechci být jedním z nich. Tak bojuju, hledám lepší práci.

A snažím se nedávat ten smutek najevo. Nutím se do úsměvu každý den. A depresivní černota mnou prorůstá a line se na povrch. Tak myslím na lidi. Na lidi, kteří mají ještě mnohem horší práci než se hádat s drzími pubertáky, co se nechtějí učit.

Myslím na lidi v těžkých manuálních profesích, kteří každou minutu hypnotizují hodiny v naději, že skončí směna.

Není to lehké žít a nemít radost ze života. Dělat, co tě nebaví. A žije nás tak spousta. Na lidech, co to nějak protrpí, je vybudovaná tahle společnost. Tak myslím na ně. Tohle je modlitba pro ně. Aby nezačali chlastat, fetovat, nenávidět život.

Aby našli sílu.

Aby to dali.

Aby to nikdy nevzdali.

Nikdy.

Vojtěch Landa

Dýmem:

Agentův konec

Blíží se konec léta a nejen pole začínají přinášet úrodu. Ale zdá se, že i spravedlnosti začíná být činěno zadost, i když, jako už tradičně, nikoliv u nás, ale na západ od nás. Protože naše domorodá justice není příliš pracovitá ani rychlá a také s její nestranností je to mnohdy na štíru, ale máme tady ještě spravedlnost zemí, které leží na západ od nás, a když tam zloděj spáchá trestný čin, je jedno, že je to zloděj náš, protože tam nemá své kamarádky od prezidenta níže.

A tak právě spadla klec Francouzské finanční prokuratury na vyšetřování těch nejzávažnějších trestných činů a okolo agenta StB s krycím jménem Bureš se začala ovíjet chapadla jedné z nejvýkonnějších policí a justici světa, policie a spravedlnosti francouzské.

Neboť PNF pojala závažné podezření na to, že agent StB Bureš, tedy Babiš, pral špinavé peníze a zahájila v únoru 2022 vyšetřování a světila jej francouzskému Ústřednímu úřadu pro boj proti korupci a finančním a fiskálním trestným činům (OCCLCIFI) a zaměřuje se na způsob, jakým pan Babiš získal nemovitost v Mougins na jihovýchodě Francie prostřednictvím řady offshore společností.

Přičemž obzvláště složitý je způsob, kterým si pořídil nemovitosti v září 2009. Neboť tyto dvě nemovitosti, včetně vily o rozloze více než 500 metrů čtverečních na tříhektarovém pozemku, koupila společnost se sídlem v Monaku, kterou vlastní offshore subjekt ve Spo-

jených státech. Cena realitní transakce byla 14 milionů eur.

Prodejní doklad, který je v této souvislosti zmiňován, uvádí, že tato částka byla „zaplacená v hotovosti“. Dokumenty z Pandora Papers však ukazují, že americká společnost pana Babiše si na financování nákupu domů v Mougins vzala půjčku ve výši 15 milionů eur od offshore společnosti registrované na Britských Panenských ostrovech. V oficiálních francouzských dokumentech však není po této půjčce ani stopa.

Vyšetřovatelé nyní rozkrývají způsob této transakce a zjišťují, jak je možné, že je pan Babiš vlastníkem jak úvěrové společnosti, tak i subjektu, který si půjčil 15 milionů eur. Využití offshore společností v daňových rájích a tajná půjčka totiž svědčí o podezření na praní špinavých peněz za účelem skrytí původu peněz.

Tedy přejme francouzské policii a justici, aby měla štěstí a podařilo se jí shromáždit všechny důkazy potřebné k zahájení trestního stíhání, přičemž v takovém případě půjde o zločin, který se trestá odnětím svobody.

Ať žije konec léta a podobných sklizní je možná co nejvíce!

Miroslav Václavěk

Důkazy:

Festival Krákor

Foto na str. 10–11:

Festival Krákor v ruinách Hitlerovy dálnice u Ostopovic, 17. a 18. června 2022.

1) S chlasem je třeba bojovat: vychlastat ho! 2) Porada prezidentského kandidáta Micheala mOrálka s náměstkem Ivošem Motlem 3) Rebelka Rebekka divočí s kytarou v tunelu 4) Marek Sobola a Luboš Vlach na scestí 5) Sten vyhlíží lepší zítřky (foto Maryen)

Akce:

FESTIVAL POESIE POTULNÝ DĚLNÍK
klub Unleaded Coffee, Brno, Hybešova 46
22.–23. 10. 2022

www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Uši a Vitr vychází obvykle k příležitostným, výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden, 02. Festival spodních proudů – březen, 03. Krákor – červen, 04. Napříč – srpen, 05. Potulný Dělník – říjen. Roční předplatné pro rok 2022 je 200 Kč (pět čísel). Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz

Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Ruská federace poté, co zrušila pobočky McDonald's, přišla s vlastním fastfoodovým řetězcem Vkusno & točka (Chutně & tečka). Jejich logo je téměř stejné jako logo portugalského prodejce krmiv pro zvířata. ●●● Nebinární bytost, která se narodila jako muž, ale cítí se být osobou „neutrálního“ pohlaví, jež se domáhala změny rodného čísla na „neutrální“ či „ženskou“ podobu, se svým požadavkem u Ústavního soudu neuspěla. Soud konstatoval, že v jeho rodném čísle není nic, co by explicitně vyjadřovalo, či snad zdůrazňovalo, že je stěžovatel mužem. ●●● V bratislavské nemocnici Ružinov vyoperovala lékařka pacientovi zdravé oko, v důsledku čehož přišel o zrak. V průběhu přípravy na zákrok pacientovi přelepili poškozené oko a lékařka tak vyoperovala to zdravé. ●●● Ukradené bronzové sochy od Jiřího Kodeta a Jaroslava Brože byly sešrotovány ve sběrně. Zloději za sochu akademického sochaře Jana Kodeta v hodnotě asi 800 tisíc korun dostali 4 tisíce, překupník obdržel od sběrný 27 tisíc. ●●● Snížit počet sexuálně motivovaných trestných činů a vnést osvětu do oblasti sexuálně-právní ochrany se snaží mobilní aplikace XPASS. Ta by podle představ tvůrců měla sloužit mimo jiné k potvrzení toho, že se lidé budou sexuálním hrátkám oddávat dobrovolně. Oba partneri tak mají před samotným stykem zanést do aplikace svůj souhlas, a to včetně takových detailů, jaké sexuální praktiky jsou povoleny a jaké nikoliv. ●●● Dva sedmnáctiletí spolu mohou mít legální pohlavní styk, pokud se ale přitom vyfotí či natočí, jde řečí zákona o dětské porno. ●●● Soud v Británii rozhodl, že vdovec smí mít dítě se svou zesnulou manželkou. ●●● Ostrov Sylt v Severním moři je proslulý jako rekreační letovisko pro lépe situované Němce. Poté, co Německo zavedlo měsíční jízdenky za 9 EUR, aby nalákali lidi k cestování vlakem, začali se na ostrov stahovat pankáči, kteří berou výlety na ostrov boháčů jako recesi a v centru dávají o sobě nálezitě znát. ●●● Ve věku 63 let zemřel meteorolog a někdejší moderátor relací o počasí Ján Zákopčaník. Slunce v duši. ●●● Olympus, která ukončila výrobu kompaktních fotoaparátů v roce 2020, po 84 letech existence. Důvodem je masivní přechod na focení mobilními telefony a bezzrcadlovkami. ●●● Ve Skotsku vstoupil v platnost nový zákon, který si klade za cíl bojovat proti tzv. menstruační chudobě, kdy si ženy nemohou dovolit koupit každý měsíc hygienické pomůcky. Všechny skotské ženy tak budou mít vložky a tampony zdarma. K vyhledání nejbližšího distribučního místa menstruačních pomůcek bude sloužit speciální aplikace pro mobilní telefony PickMyPeriod. Nevoli způsobilo, že v jednom skotském regionu dostal řádku menstruačního úředníka muž. ●●● Kulturní noviny končí po necelých třinácti letech svou pravidelnou publikační činnost. Důvodem je dlouhodobé přetížení redakce a nedostatek sil. V červenci vyšlo poslední číslo. ●●● Rusko přidalo pět nových zemí na svůj seznam nikoli přátelských zemí. K České republice a Spojeným státům nově přibýlo Řecko, Dánsko, Slovinsko, Chorvatsko a Slovensko. „Vládou schválený seznam není konečný a s ohledem na probíhající nepřátelské akce cizích států namířené proti ruským misím v zahraničí může být rozšířen,” stojí v prohlášení zástupců Ruska. ●●● Ruský provládně orientovaný magazín Life zveřejnil rady, jak se chovat na dovolené v zahraničí s ohledem na současnou geopolitickou situaci. Radí Rusům vyhýbat se sporům a ideálně vůbec nedávat najevo, odkud pocházejí, tedy ideálně mluvit jiným jazykem. ●●● Paříž zavádí novou pokutu za plýtvání energiemi. Obchody, které používají klimatizaci nebo vytápění, budou muset od pondělí povinně zavírat vstupní dveře. Pokud tak neučiní, hrozí jim podle nově schválené městské vyhlášky pokuta 150 eur. ●●● Světová zdravotnická organizace (WHO) vyhlásila kvůli opicím neštovicím nejvyšší stupeň varování, vysoké riziko je podle ní v Evropě. ●●● Na vládě bude projednáván návrh, že by povinná školní docházka začínala až od 9 hodiny ranní. ●●● Ministerstvo vnitra připravilo návrh, podle něhož by mělo z českého právního řádu zmizet více než šest tisíc zákonů, nařízení a vyhlášek. Mezi rušenými právními předpisy je například zákon, který ruší celibát učitelů z roku 1919. ●●● Polská akademie věd zařadila kočku domácí mezi invazivní druhy (s pořadovým číslem 1787), tato zdomácněla asi před 10 tisíci lety na Blízkém východě, v celé Evropě tak jde o nepůvodní druh. ●●● V Japonsku dopadli opici, která napadala lidi. Její komplici jsou stále na útěku. ●●● Levicoví aktivisté přerušili koncert skupiny Lauwarm, protože Švýcaři podle nich nemohou hrát reggae a nosit dredy. ●●● Australský umělec Matthew Griffin umístil na strop kolečko okurky, které pochází z burgeru fastfoodového řetězce McDonald's, za expozici požaduje 6280 amerických dolarů. Dílo má vzbudit otázku, podle čeho je určována hodnota. Podle šéfa výtvarné galerie v Sydney "umělci nejsou ti, kdo rozhodují, jestli je něco umění, či nikoli — oni jen vytvářejí. Zda má něco hodnotu a smysl jako umělecké dílo rozhodujeme my jako společnost, když se rozhodneme o tom hovořit." ●●● Ruské státní středisko VCIOM dělalo výzkum mezi vlastními obyvateli a zjistilo, že více než třetina Rusů věří, že Slunce obíhá okolo Země, více než pětina se domnívá, že lidé a dinosauři žili na Zemi současně, a sedm procent si myslí, že radioaktivní mléko je po svaření bezpečné. Názor ohledně geocentrismu su v neprospekch heliocentrismu dokonce za posledních 15 let zvýšil o 7 %. ●●● „Vlast, přítel, není prezidentova řiť, kterou musíte pořád líbat. Vlast je chudá babička na nádraží, která prosí o brambory,” prohlásil během koncertu zpěvák ruské kapely DDT Jurij Ševčuk. Má zaplatit pokutu 50 000 rublů za to ●●● V červenci 2022 avřela legendární brněnská punková hospoda s velkou zahrádkou u hlavního nádrhu na Tenise.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Miroslav Václavěk, Hynek Tichý, Václav Roháč, Tomáš Sytař